

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra HERR PANTHAKAKS HISTORIE

Citation: Ewald, Johannes: "Johannes Ewalds samlede skrifter", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 50. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald06val-shoot-idm140353512223504.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Nu begyndte han sin Pilegrims-Gang, og endskjønt uvant dertil i Begyndelsen, fandt han sig dog efterhaanden bedre og bedre deri; og som den Strøm der bruser ned over Klipperne sagtnes meer og meer ligesom den kommer længere fra sit Udspring, saaledes stilledes Panthakaks heftige Sinds Bevægelser, ligesom han kom længere fra Francfurth - Tilsidst fandt han endog sine gamle Trøste-Grunde igjen - Nu, sagde han triumferende, nu kan dog ingen som har sine fem Sandser, negte mig at Mennisket er det elendigste, det ondartigste, det falskeste, det giftigste Dyr under Soelen - Han var allerede kommet over de Schweytsiske Grændser, da han en smuk Aften-Stund reent overlod sig til denne smigrende Betragtning - Hans Indbildningskraft blev tilsidst saa ophidset ved de forskjællige Billeder af Bedragere, af Pedanter af Narre og af Brødre, som vekselsviis bestormede den; at han taledede høyt, uden selv at vide hvad - Hvert Trin et nyt Udraab - en nye Torden-Straale imod Mennisket og Verden - Men mig sagde han skal de dog ikke tiere bedrage! - Han troede naturlig viis at være allene - Men en af de Engle, som elske Mennisket; havde været i

51

Nærværelsen, hørt hvert Ord, beslutted at straffe ham derfor; og lod sig nu pludselig see for ham, i en lille nydelig Franzoises Lignelse - Eller at tale menneskeligere, en ung piquant Brunette, som kunde have passeret for Venus selv, ifald Venus havde bruune Øyne, lod sig med et see imellem Buskene, uden at Panthakak kunde vide, hvor hun kom fra - Hendes Dragt syntes at sige to Ting: at hun var Fransk, og at hun var fattig - Alting var indretted med Smag, og alting var ikke fire Skilling værd - Men nu var det i en bedrøvelig Uorden - Hendes Coëffure den nydeligste Skæfer-Hat i Verden laae paa Jorden - Det sorteste Haar i Europa fladdrede i naturlige Lokker omkring det viideste Bryst under Soelen, og forsøgte svagt og forgjæves, at skjule det for den nysgjerrige Vandringsmands Øyne, som et sort Flor skulde have skjult, ifald det ikke, som det lod, nyelig havde været revet i Stykker, af et par Hænder, der skjærere end Alabaster og blødere end Persisk Silke, ikke syntes skikkede til slige Voldsomheder - To store lynende Øyne anstillede saa ofte igjentagne Forsøg paa at briste i Graad, at det skulde have lykket dem, ifald det Fortrin, at græde ikke var de smagtende Blondiner forbeholdet. - || De gjorde da, hvad de kunde, og stirrede halv mørke, vilde, snart paa Træerne, snart mod Himmelen og snart mod det svulmende Bryst! - Ha Verden! - brød hun endelig ud - udøs kun al din Gift al din Bitterhed mod en ulyksalig! - Jeg burde have kjendt dig før - Jeg havde Prøver nok af din Ondskab - Men den Bedragere - Ha du Slange! - Basilisk! - Uhyre! - som jeg opvarmede i min Barm - som jeg elskte høyere end mig selv - - som jeg - - ha du at støde Dolken i mit Bryst, at træde mig under Fødder, at knuuse mig! - o dersom - - dersom jeg - - dersom jeg kun kunde - men jeg kunde dog ikke hævne mig og dræbe ham - O Himmel du seer min 52 Ulyksalighed - - - min Jammer - Tag da! - - tag da imod! - -